

L'ombra de Guinjoan és allargada

Crítica

JAUME RADIGALES
BARCELONA

'BCN 2016. Homenatge a Guinjoan' PETIT PALAU 9 DE GENER

La de Joan Guinjoan, mort just ara fa un any, és una ombra allargada. I necessària. I essencial per entendre el gresol musical de la seva generació, que va fer eclosió amb força a mitjans dels anys 60 i que es va mantenir amb força durant dues dècades més, quan "música contemporània" volia dir música del present. El compositor de Riudoms, a més, va poder exercir com a intèrpret, ja fos al piano o com a director d'orquestra, així com de crític i divulgador musical. Això, unit a la bonhomia del personatge, el va convertir en un artista conegut, reconegut i estimat.

Per això mateix, i atesa la rellevància de Guinjoan, sorprèn que el cicle Intèrprets Catalans del Palau de la Música acabés fent d'aquest anomenat *Homenatge* un concert més, al marge de la qualitat global de la interpretació del conjunt instrumental BCN 216. ¿No es podria haver elaborat un programa de mà especial i *ad hoc* per a l'ocasió, en comptes del ridícul DIN-A4 imprès a dues cares i que inclou un text excel·lent i concís, però insuficient, d'Irene Valle de Lope? ¿No s'hauria pogut complementar el concert amb algun parlament, atesa la relació de Guinjoan amb el Palau? ¿I una exposició de fotografies o filmacions del músic que permetés veure les seves actuacions a l'emblemàtic auditori modernista? Crec, sincerament, que va ser una oportunitat perduda, i és una llàstima que, tot i l'encert del programa, no es donés més rellevància a la gegantina personalitat humana i artística de Guinjoan.

El veritable homenatge

Tot plegat, com deia abans, a part de la magnífica interpretació de BCN 216 davant de la precisa, atenta i entregada batuta d'Ernest Martínez Izquierdo, que, al final de l'*Homenatge a Carmen Amaya*, va agafar –emocionat– la partitura per oferir-la al públic i a François, fill de Guinjoan, present a la sala. Això sí que va ser un veritable homenatge, així com la presència de deixebles i col·legues. També ho va ser l'execució de les quatre peces que integraven el curt però intens programa, tant les de conjunt instrumental (el citat *Homenatge...*, *GIC 79* i *Barcelona 216*) com la pianística, amb la peça *Recordant Chopin*, escrita el 2012. —